



วันที่หัวใจกลับบ้าน



• บทบันทึกคัดัดass •

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์



www.praphansarn.com

วันที่หัวใจกลับบ้าน

• พิมพ์ครั้งที่ 2 •

• บทบันทึกคิดถึง •

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

วันที่หัวใจกลับบ้าน

© เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Cataloging In Publication Data

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

วันที่หัวใจกลับบ้าน.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2566.

200 หน้า.

1. ความเรียง. I. ชื่อเรื่อง.

895.914

ISBN e-book 978-616-611-008-1

ราคา 136 บาท

จัดทำและจัดจำหน่ายโดยบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด



222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุดทมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

- ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา
- คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไรย์
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
- กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา
- กองบรรณาธิการ : กุลธิดา จารุรัตนานนท์
- ภาพปก : เสกสรรค์ ประเสริฐกุล
- ออกแบบรูปเล่ม : นพพร คงสอน
- พิสูจน์อักษร : กุลธิดา จารุรัตนานนท์

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย



Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเก่า

สารบัญ



ตำนานสำนักพิมพ์	7
หมายเหตุจากผู้เขียน	11
คำอุทิศ	15
สัมปัทสน์	17
แปลบางประเภท	25
วันที่หัวใจกลับบ้าน	35
ชอกนมที่เข็กเข็ก	45
ทางโลก ทางธรรม	55
อุทธาแห่งความว่าง	65
คนเป็นครู	77
ภูมิประเทศอันยากยิ่ง	87
สายน้ำไม่หวนกลับ	101
ความเจ็บในเสียงปืน	111
เมื่อเมืองหลวงน้ำหนักเกิน	121
ในโลกสี่หา	131
ที่ปักในสายน้ำ	139
คนกับป่า คนกับคน	149
ดารา ชานา เด็กท่าเปร้า และชอทาน	159
ท่ามกลางความมืดมิดซึ่งจริงเท็จ	169
ไร้อิโหนแห่งคลองปลาตัก	179
ห้วยกวาง	191

คำนำสำนักพิมพ์



หากพิณิจผลงานของ เสกสรรค์ ประเสริฐกุล งานเขียนชิ้นนี้ก็ยังคงร้อยเรียงแต่ละเรื่องราวโดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของเขาเหมือนเดิม เพียงแต่ลดทอนสภาวะโลดโผนทางอารมณ์อันพลุ่งพล่านอย่างที่เคยเขียน แต่ยังคงความเข้มข้นของเนื้อหาไว้ได้ไม่น้อยไปกว่างานเขียนเล่มอื่น ๆ ของเขาเลย

ปฏิเสธไม่ได้ว่างานเขียนของ เสกสรรค์ มักอุดมไปด้วยเนื้อหาที่เคี้ยวเสียจนชิ้น ซ้ำยังหยั่งรากลึกถึงประสบการณ์ที่เขาประสบโดยตรง เพียงแต่งานเขียนชุดนี้นำเสนอแง่มุมของความลุ่มลึกเชิงจิตวิทยาและปรัชญาชีวิต มากกว่าการแตะต้องเนื้อหาทางสังคมและการเมืองอย่างโจ่งแจ้ง โดยยังคงถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ ออกมาด้วยภาษาอันเปี่ยมไปด้วยวรรณศิลป์ที่ลึกซึ้ง คมคาย ประณีต และงดงามอย่างไร้ที่ติ

ดังนั้นงานเขียนชุดนี้จึงมิใช่ “บันทึกจากประสบการณ์” ทัวไปดังที่ประจักษ์แจ้งภายนอกเสียทีเดียว หากเป็น “บันทึกบทเรียนอันทรงคุณค่า” จากผู้เขียนสู่ผู้อ่านทุกคน สุดแท้แต่จะประยุกต์ใช้กับตนเอง

“บ้าน” อาจสร้างจินตภาพถึงที่ซุกหัวนอน สิ่งปลูกสร้างตลอดจนสิ่งที่สามารถซื้อขายกันได้ด้วยเม็ดเงิน แต่ “บ้าน” ในงานเขียนเล่มนี้ก็กลับแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

วันที่หัวใจกลับบ้าน รังสรรค์เรื่องราวต่าง ๆ ผ่านประสบการณ์

ของ เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เหมือนอย่างเคย แต่งานเขียนเล่มนี้จะนำพาทุกคนให้รู้จักกับบ้านที่แท้จริง นั่นคือบ้านซึ่งเป็นแหล่งพักพิงของจิตใจอันเงียบสงบ คอยยึดเหนี่ยวสรรพแห่งห้วงอารมณ์ของมวลมนุษยให้อยู่กับร่องกับรอย ภาวะการณ์ทั้งหลายนี้ก็ย่อมทำให้เรามองโลกตามเสาหลักของความเป็นจริง ตามวิถีสงสาร กระทั่งตามการปรุงแต่งอันก่อให้เกิดบ่วงแห่งพันธนาการทั้งหลายทั้งปวงด้วย

แม้จะเป็นเรื่องที่แลดูล่องลอยเบาสบายเมื่ออ่านเพียงชั่วครู่ ทว่าเนื้อหาของมันกลับพรั่งพรูสารจากกันบึ้งของจิตวิญญาณออกมาอย่างไม่สิ้นสุด ทำให้ย้อนตระหนกอยู่เสมอว่า จวบจนวันนี้ หัวใจของพวกเราได้กลับสู่บ้านที่แท้จริงแล้วหรือยัง

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาปริญญาตรี และทำงานต่อเนื่องอยู่พักใหญ่จนกระทั่งอายุเข้าสู่วัยกลางคน จึงผลิตผลงานแนวนี้ให้น้อยลง อย่างไรก็ตาม เรื่องสั้นของเขาสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทั้งในด้านความคิดและทักษะงานประพันธ์ของเจ้าตัวได้อย่างชัดเจน จากเรื่องราวของผู้ยากไร้ในแง่มุมต่าง ๆ มาถึงการต่อสู้ภายในจิตใจของผู้ชายที่กำลังจะก้าวสู่วัยชรา

ชื่อของเสกสรรค์ ประเสริฐกุล เป็นที่รู้จักกันดีในประเทศไทย ทั้งในฐานะนักเขียนและในฐานะอื่น ๆ งานเขียนของเขาโดดเด่นตรงที่มีลีลาการใช้ภาษาอันงดงามและมีสไตล์เฉพาะตัวในการนำเสนอ ประเทศไทยรู้จักเสกสรรค์เป็นครั้งแรกในฐานะผู้นำ

นักศึกษาที่มีบทบาทอย่างสูงในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 อย่างไรก็ตามสถานการณ์ทางการเมืองที่ผันผวนและรุนแรงได้ผลักดันให้เขาเปลี่ยนเป็นคนนอกสังคมไปอย่างรวดเร็ว เมื่อขบวนการประชาธิปไตยของนักศึกษาและประชาชนเริ่มถูกคุกคามทำร้ายและฝ่ายนิยมเผด็จการมีทีท่าจะกลับมาฟื้นฟูอำนาจของตนอีก เสกสรรค์ได้ตัดสินใจเข้าร่วมกองกำลังอาวุธปฏิวัติที่นำโดยพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย โดยใช้ชีวิตเป็นทหารป่าอยู่กว่า 5 ปี

ปลายปี 2523 ในสถานการณ์ที่ประเทศสังคมนิยมรอบ ๆ ประเทศไทยขัดแย้งและรบราฆ่าฟันกันเอง เสกสรรค์เองก็มีปัญหาขัดแย้งกับแนวทางของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย เช่นกัน ในที่สุดเขาได้ตัดสินใจเสี่ยงชีวิตออกมาพบกับฝ่ายรัฐบาลด้วยความรู้สึกผิดหวังอย่างลึกซึ้ง หลังจากนั้นไม่นานความผิดพลาดต่าง ๆ ที่สะสมไว้ในองค์กรก็ได้ทำให้ขบวนการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์สลายตัวลง คนหนุ่มสาวจากร่วมมหาวิทยาลัยที่เคยเข้าร่วมการต่อสู้ด้วยอาวุธต่างทยอยกันกลับลงมาจากภูเขาจนหมดสิ้น

การออกจากป่ามาพบกับฝ่ายรัฐและถูกสถานการณ์บีบให้เลิกเป็นนักปฏิวัตินับเป็นบาดแผลใหญ่แผลหนึ่งในชีวิตของเสกสรรค์ มันทำให้เขารู้สึกว่าตัวตนที่ยึดมั่นได้สูญหายไปหลายส่วน แม้โดยภายนอกแล้ว ชีวิตของเขามีได้ตกต่ำแต่อย่างไร หากยังคงเป็นคนมีชื่อเสียง ได้รับการยอมรับจากหลายวงการ เขาเรียนจบปริญญาเอกจากต่างประเทศ และกลายเป็นอาจารย์

ในมหาวิทยาลัยที่เขาเคยเป็นนักศึกษา แต่เสกสรรค์ก็ดูเหมือนจะไม่มีความสุขกับสถานภาพเหล่านั้น เพราะสิ่งที่เขาค้นหาเป็นอะไรบางอย่างที่อยู่ข้างใน ด้วยเหตุดังนี้ เสกสรรค์ในฐานะนักศึกษาปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ และต่อมาในฐานะอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงยังคงเร่ร่อนไปตามป่าเขาท้องทะเลอีกหลายปีเพื่อค้นหาชีวิตที่ตกหายทั้งหมดนี้เป็นภูมิหลังของงานเขียนส่วนใหญ่ของเขา รวมทั้งเรื่องสั้นที่ออกมาในระยะหลังด้วย

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เกิดเมื่อปี 2492 ในหมู่บ้านชาวประมงปากอ่าวแม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา เขาจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ระหว่างปี 2532 ถึง 2552 เสกสรรค์ทำงานเป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเคยดำรงตำแหน่งคณบดีรัฐศาสตร์ช่วง 2536-2538

ประวัติการต่อสู้ของเขาถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ซึ่งได้รับการตัดสินใจให้เป็นภาพยนตร์ยอดเยี่ยมประจำปีโดยสมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิงฯ และชมรมวิจารณ์บันเทิงฯ นอกจากนี้ในฐานะนักเขียน เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ได้รับรางวัลศรีบูรพาในปี 2546 และได้รับการประกาศเกียรติให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ประจำปี 2552

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

หมายเหตุจากผู้เขียน



‘วันที่หัวใจกลับบ้าน’ เป็นวลีที่ผมแปลงมาจากคำสอนของฝ่ายมหายานเรื่อง ‘พาจิตกลับบ้าน’ คำสอนดังกล่าวมีไว้เตือนสติปุถุชนคนทั่วไปที่มักปล่อยให้จิตใจเร่ร่อนไปตามเรื่องราวต่าง ๆ จนส่งผลให้เจ้าตัวต้องตกค้างอยู่ในห้วงอารมณ์นานาชนิด ตั้งแต่ โลก โกรธ หลง ไปจนถึง กลัว กลุ้ม เกลียด เครียด กังวล ฯลฯ

พูดก็พูดเถอะ การที่จิตใจของเราออกไปแส่สายโลดแล่นอยู่กับปรากฏการณ์ภายนอก ไม่เพียงนำความทุกข์ร้อนมาให้ หากยังทำให้สายตาที่เราใช้มองโลกพราวมัวไปตามอคติหรือฉันทาคติด้วย อันนี้ยังไม่ยิ่งยั้งคิดก็ยิ่งพาให้พลาดจากความจริงไปได้อย่างต่อเนื่อง กระทั่งนำไปสู่การหม่นวนอยู่กับเรื่องสมมุติได้ทั้งปีทั้งชาติ

ดังนั้น การพาจิตกลับบ้านจึงเป็นหลักหมายเบื้องต้นของการภาวนา การทำให้จิตกลับมาตั้งมั่นอยู่ในความสงบได้แม้เพียงครั้งคราว ก็นับว่าช่วยลดทุกข์ลง อันที่จริง จิตที่คืนสู่เหย้าเป็นเพียงสำนวนหนึ่ง ความสงบที่เกิดขึ้นจากสภาวะจิตเช่นนี้ บางทีก็ถูกเทียบว่าเป็น ‘บ้านแท้’ ของพวกเราทุกคน

ดังที่ พระเดชพระคุณหลวงปู่ชา (พระโพธิญาณเถร) อริยสงฆ์แห่งแผ่นดินสยามเคยสอนไว้ “บ้านที่จริงของเราอยู่ที่ไหน บ้านที่จริงของเราคือความรู้สึกที่มันสงบ คือความสงบนั้นแหละ เป็นบ้านของเราจริง ๆ”

อย่างไรก็ดี การทำให้สงบนั้น แม้จะเป็นไปได้สำหรับทุกคน แต่ก็มีใช้เรื่องง่ายตายเท่าใดนัก เราอาจต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งต้องเป็นความพยายามที่ถูกวิธี กระทั่งบางทีอาจเป็นเรื่องของบุญวาสนาของแต่ละคน ชีวิตจะพบกับความสงบบ้างหรือไม่ สุดแต่กรรมเวรที่สั่งสมกันมา

ประเด็นสำคัญมีอยู่ว่าจิตที่สงบลงย่อมทำให้การมองโลกของเราเปลี่ยนไป มันทำให้เราเห็นปรากฏการณ์ต่าง ๆ ตามที่เป็นจริงมากขึ้น และความจริงนั้นก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากความไม่จริงยั่งยืน ความไร้แก่นสารตัวตนของสรรพสิ่ง และความทุกข์อันเนื่องมาจากการยึดติดในสภาพเหล่านั้น เมื่อเห็นโลกตามความจริงมากขึ้น การปรุงแต่งยึดติดก็ลดลงตามส่วน โอกาสจะทะเลาะเบาะแว้งกับตัวเองและผู้อื่นย่อมลดน้อยถอยลงไปด้วย ดีไปกว่านั้นอีกคือความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ที่ดิ้นรนอยู่ในวัฏสงสารร่วมกับเราพลอยผุดบังเกิดขึ้นมาตามธรรมชาติธรรมดาของจิตที่เลิกผลิตข้อเรียกร้องต้องการ

เช่นนี้แล้ว โลกย่อมจะดีขึ้นสำหรับทุกคน

แต่ก็แน่ละ ในฐานะปุถุชนคนธรรมดา ผมคงไม่บังอาจแอบอ้างว่าตัวเองได้มาถึงจุดที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างตามความจริงหมดสิ้นแล้ว แม้ว่าในระดับทฤษฎีจะพอมีความเข้าใจอยู่บ้าง ทว่าในทางปฏิบัติก็ยังคงกระเสือกกระสนหาทางออกจากอุปาทานต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา

จะว่าไป งานเขียนชุดนี้ก็มาจากภาวะที่ต้องคอยไล่ต้อนจิตตัวเองให้กลับบ้านเป็นระยะ ๆ นั่นแหละ ขณะทำเช่นนั้นอยู่เป็น

ปกติวิสัย ผมได้บันทึกบางกรณีไว้ในลักษณะที่เหมือนเฝ้าดูความรู้สึกนึกคิดและการกระทำของผู้อื่น ซึ่งช่วยให้เห็นตัวเองได้ชัดเจนขึ้นพอสมควร อย่างน้อยก็ทำให้รู้ว่ายังมีอีกหลายเรื่องที่ยังต้องแก้ไขคลาปม

พูดกันตามความจริง ผมก็ไม่ได้ต่างอะไรกับคนทั่วไป คือพอจำความได้ก็พบว่าตัวเองเดินท่องอยู่ในอุทยานอารมณ์อันกว้างใหญ่ไพศาล จิตใจผูกติดกับสรรพสิ่งสารพัด และพลั่วไหวไปตามเงื่อนไขภายนอก ซึ่งบ่อยครั้งก็เฝ้ายวนชวนลุ่มหลงจนยากนักที่จะถอนตัวออกจากความผูกพัน

ภาษาไทยของเรา ซึ่งเป็นภาษาใจมากกว่าภาษาความคิด ได้เก็บหลักฐานความหลากหลายของอารมณ์มนุษย์ไว้ในคลังคำอันอุดมสมบูรณ์ยิ่ง เช่น นอกจากคำว่า ดีใจ เสียใจ ซึ่งเป็นอารมณ์พื้นฐาน ง่ายๆ แล้ว ยังมีเกรงใจ ภูมิใจ ไว้ใจ สะใจ แค้นใจ ตกใจ พอใจ อุ่นใจ แข็งใจ สบายใจ เจ็บใจ หนักใจ คับใจ ใต้ใจ ถอดใจ ใจเสีย ใจเสาะ และคำอื่น ๆ อีกมากที่มีใจเป็นตัวตั้ง

กล่าวในทางโลก ความร่ำรวยทางภาษาเช่นนี้สามารถทำให้เราภูมิใจได้ แต่ถ้าพูดในทางจิตวิญญาณแล้ว ก็จะเป็นขีดจำกัดที่ภาษาไทยได้ระบุกับดักทางอารมณ์ไว้ละเอียดลออทีเดียว เมื่อนึกถึงว่าหนทางพาจิตกลับบ้านจะต้องข้ามให้พ้นกับดักดังกล่าวทั้งหมด บางทีก็ชวนท้อแท้ไม่น้อย กระนั้นก็ดี ผมคิดว่าในอุทยานอารมณ์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกมากมายหลากหลาย ยังมีพื้นที่บางแห่งที่ส่งต้อให้เราตั้งสติรู้ตัวขึ้นมาได้ เช่นเดียวกับหนองน้ำนิ่งในป่าใหญ่ไพรพฤษ์ที่เราอาจใช้ชะงักงอนดูเงา กระทั่ง

อาศัยล้างหน้าล้างตาให้หมดคราบโคล ทำให้ตัวเองสดชื่น
ผ่อนคลายขึ้น ก่อนจะเดินทางต่อ เพื่อหาทาง ‘กลับบ้าน’

ในแง่หนึ่ง ผมพอจะพูดได้ว่างานเขียนชุดนี้คือเรื่องราวของ
การพยายามค้นหาและขยายพื้นที่สังกัดแบบนั้น

ด้วยมิตรภาพ

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

มีนาคม 2550

ทำบุญที่



๑
๑๑๑...

'JB'

สัมพัทธ์ใน

พิมพ์ครั้งแรก : 'ค.คน' ฉบับที่ 46, สิงหาคม พ.ศ.2552



หัวน้ำขึ้นที่ปากคลองบางน้อยพาฝูงปลาเสือและปลาเข้ม
มาว่ายวนอยู่แถวบันไดเทียบเรือ นานกว่าสี่สิบปีแล้วที่เขาไม่เคย
เห็นภาพแบบนี้ และโดยไม่ทันรู้ตัว มันได้พาเขากลับไปสู่วัยเยาว์
อันแสนไกล

เช่นเดียวกับคนบางน้อย ถิ่นกำเนิดของเขาก็อยู่ริมน้ำ และ
ตั้งแต่เริ่มจำความได้ เขามักเห็นพวกปลาเสือพ่นน้ำกับปลาเข้ม
มาว่ายวนอยู่ใต้ถุนบ้านช่วงน้ำขึ้น เขาเคยแอบมองพวกมันผ่าน
ช่องว่างระหว่างกระดานเรือน โดยมีข้อสงสัยอยู่เสมอว่ามันไป
อยู่ที่ไหนตอนน้ำลง

แม้ภายหลังพ่อแม่จะพาเขาย้ายที่ซุกหัวนอนไปหลายแห่ง
ไม่ได้ได้อยู่ติดน้ำโดยตรงเหมือนตอนที่อายุน้อย ๆ แต่ถึงอย่างไร
ที่อยู่ของเขาก็วันเวียนอยู่ในตำบลเดิม ตำบลที่มีทั้งแม่น้ำและ
ลำคลอง ยังไม่ต้องเอ่ยถึงปากอ่าวซึ่งเชื่อมต่อกับท้องทะเล ด้วย

เหตุนี้ภาพฝูงปลาน้ำกร่อยอย่างปลาเสือและปลาเข็มว่ายวนอยู่ริมตลิ่ง จึงยังประกอบเป็นฉากหลังวัยเยาว์ของเขาอย่างต่อเนื่อง

เขาไม่เคยมาบางน้อย แต่ก็รู้สึกเหมือนเคยมา ไม่เพียงเคยมา หากในบางมิติยังรู้สึกเหมือนเคยอยู่ กระทั่งในบางวูบของหัวงขณะ เขาไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตัวเองคือเด็กน้อยวัยห้าขวบที่กำลังมองโลกของตนผ่านสายตาของชายชรา หรือเรื่องทั้งหมดมีแค่ตาแก่คนหนึ่งกำลังนึกถึงวัยเด็กที่หายไป

บางที่ทั้งสองอย่างนี้อาจจะไม่มีอะไรต่างกัน

บางน้อยเป็นชุมชนเล็ก ๆ ริมคลอง เหมือนกับอีกหลายชุมชนแถบลุ่มน้ำแม่กลอง มันเคยเป็นตลาดโบราณของบรรดาชาวนาชาวสวนที่พายเรือเอาผลผลิตมาขายและหาซื้อสิ่งของจำเป็นกลับไปใช้สอย สองข้างคลองถูกขนาบไว้ด้วยห้องแถวไม้ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยคึกคักและคลาคล่ำไปด้วยผู้คน

อันที่จริงเขาอาจจะไม่มีโอกาสได้รู้จักบางน้อยเลย ถ้าไม่มีเพื่อนคนหนึ่งมาทำ ‘รีสอร์ท’ อยู่ที่นี่ สิ่งที่เรียกว่ารีสอร์ทนั้น แท้จริงแล้วก็คือห้องแถวไม้เก่า ๆ 2 คูหาซึ่งอยู่ใกล้มาทางปากคลอง ชั้นบนแต่งเป็นห้องพัก 2 ห้อง ชั้นล่างนอกจากมีเก้าอี้สารพัดแบบไว้ให้คนนั่งแล้ว ยังประกอบด้วยมูมกาแพ ผ่างโปสต์การ์ด และมูมขายเสื้อผ้าบาติก

เจ้าของรีสอร์ทอธิบายว่าที่เก้าอี้มีหลายรูปทรงจนจัดเป็นชุดอะไรไม่ได้เลย ก็เพราะส่วนใหญ่รับบริจาคมาจากเพื่อนพ้อง ส่วนโปสต์การ์ดนั้นมาจากภาพถ่ายฝีมือของเขาเอง สำหรับแผงขายเสื้อผ้าก็ไม่มีเหตุผลอะไรรองรับเป็นพิเศษ นอกจากบังเอิญ